

Verschrikt zagen de dames op en de schilder stond achter haar.

„Frank,” riep mevrouw en werd doodsbleek; de meisjes stonden als aan den grond genageld.

Mevrouw nam haar verloren zoon bij den arm en bereikte al wankelend met hem een rood fluweelen bank, die midden in de zaal stond.

Zij beefde zoo sterk dat de meisjes ongerust werden en Frank verwijtend aanzagen.

„Hoe kon je ook zoo onvoorzichtig zijn?” beet Meta hem toe.

„Onvoorzichtig? Ik dacht niet u hier te treffen vóór mijn schilderij. Waarom schrikt u dan ook zoo, Ma?”

„In deze omgeving, tusschen al die menschen... je zoo in eens terugzien... o Frank! wat hebt je mij toch verdriet gedaan.”

„St, Ma!” smeekte Sophie, „houd u toch goed, men kijkt ons aan. Laten we spoedig vertrekken!”

„Je komt toch met ons mee?”

„Heel graag, als u er op gesteld is!”

„Of ik er op gesteld ben? ô Frank, als je wist hoe ik naar je heb verlangd al dien tijd!”

„Laat ons spoedig gaan!” drong Sophie, die in de verte beweging zag en het familietooneel niet graag aan ieder verraden wilde.

Frank gaf zijn moeder den arm en zij verlieten met hun vieren de zaal; Frank stapte op dringend verzoek mee in het rijtuig.

Daar begon het kruisvuur! Waar was hij geweest? Wanneer was hij in Amsterdam gekomen? Waarom deed hij toch zoo raar! Wat was zijn bedoeling nu, en eindelijk de groote vraag: „Waar was zij?”

Frank had tusschen het drukke gevraag der drie vrouwen slechts nu en dan een woord losgelaten: „In Spanje en Tunis”. „Sedert van morgen”, maar toen Meta de brandende vraag deed, antwoordde hij ontwijkend:

„Zij is niet bij mij.”

„Maar waar is zij dan?”

„Dat weet ik niet. Zij is weg.”

„Weg? Heeft zij je verlaten?”

„Ja!”

„En sinds wanneer?”

„Voordat ik den Haag uitging!”

„En je weet niet waar zij is?”

„Neen.”

„Maar waarom is zij dan weggegaan?”

„Wij begrepen mekaar niet, geloof ik!”

„Geloof ik? Dus je weet het niet eens zeker?”

„Och Mama, doe me plezier en praat niet meer over die historie; 't is een lamme boel geweest, dat heele trouwen van mij. Hoe minder er over gepraat wordt hoe beter; er is toch niets meer aan te doen. Zij is weg; Joost mag weten waar en ik zal haar niet terughalen.”